

telsen af en teknisk Domstol, eventuelt saaledes, at man begyndte med at udvide Sø- og Handelsretten i København med et Antal tekniske Dommere. Østre Landsret, Sø- og Handelsretten i København og Retsplejeudvalget har afgivet Erklæringer over Andragendet og alle fremhævet en Række vægtige Betæneligheder mod Oprettelsen af en saadan Domstol. Det er saaledes blevet fremhævet, at det vil være meget vanskeligt eller maaske snarere umuligt at finde en Afgrænsning af de Sager, der skulde høre under en teknisk Domstol, uden at Resultatet blev, at en Mængde Sager, hvor det tekniske Moment er aldeles underordnet og rent juridiske Hensyn afgørende, blev unddraget de almindelige Domstole. Det vilde endvidere være af ikke ringe Betænelighed, om Sager mellem Teknikere og Ikke-Teknikere skulde paadømmes af en teknisk Domstol, hvilket let kunde nedbryde Tilliden til Domstolenes Upartiskhed. Dersom der kun oprettedes en enkelt teknisk Domstol i Landet — og Oprettelse af et større Antal lokale tekniske Domstole maa formentlig allerede af rent praktiske Grunde anses for udelukket —, vilde Proceduren for denne medføre store Bekostninger for mange Mennesker (Parter, Vidner, m. m.). Der maatte dernæst, hvis en saadan teknisk Domstol skulde betyde et virkeligt Fremskridt, beskikkes et overordentlig stort Antal fagkyndige Dommere, for at man i hver enkelt Sag kunde være sikker paa at faa Dommere, der i den paagældende specielle Retning besad virkelig Indsigt, men dette vilde medføre, at hver enkelt af de fagkyndige Dommere kun kom til at fungere forholdsvis sjældent og ikke naaede at blive skolet i Dommergerningen, saaledes som det har været Tilfældet med Sø- og Handelsrettens fagkyndige Dommere. Den tekniske Domstols hele Virksomhed vilde herved let blive præget af en skæbnesvanger Usikkerhed. Endelig er det fremhævet, at man i det langt overvejende Antal Sager vil kunne opnaa den for de almindelige Domstole fornødne tekniske Bistand gennem Afholdelsen af Syn og Skøn, en Fremgangsmaade, der aldrig synes at have voldt Vanskelighed i Praxis, og som tilmed har den store Fordel, at man kan udpege netop de Personer, der i det enkelte konkrete Tilfælde har de rette Forudsætninger for at kunne udtale sig om Sagen. Retsplejeudvalget har da ogsaa meget bestemt taget Afstand fra den paatænkte Ordning, og Justitsministeriet

mener under Hensyn til det anførte ikke at burde søge denne gennemført. Derimod har man i det væsentlige kunnet tiltræde et af et stort Flertal indenfor Retsplejeudvalget fremsat Forslag om, at der aabnes Landsretterne Adgang til i Sø- eller Handels-sager at tilkalde som Meddommere to Sø- eller Handelskyndige. Denne Ordning, der stemmer overens med et fra Provinshandelskammeret og fra Dansk Sejlskibsrederiforening fremkommet Ønske, betegner i Virkeligheden blot et Skridt videre ad den Vej, som blev betraadt ved Lov Nr. 325 af 3. Juni 1919 § 2, der ved Ændring i Retsplejelovens § 20 aabnede Adgang til at faa Handelssager, der hører under Underret, paakendt af en Handelsret, bestaaende af Dommeren og to Handelskyndige. Naar Underretterne i Søsager — jfr. Retsplejelovens § 18 — og Handelssager skal eller kan tiltrædes af sagkyndige Meddomsmænd; synes det rimeligt, at en tilsvarende Ordning søges gennemført for disse Sager, naar de paa Grund af deres større Værdi behandles ved Landsretterne, i Lighed med hvad der jo allerede efter gældende Ret — jfr. Retsplejelovens § 9 — er Tilfældet for Københavns Vedkommende.

Medens Retsplejeudvalgets Forslag som ovenfor nævnt kun gaar ud paa, at der aabnes Adgang for Landsretterne til i Sø- og Handelssager at tilkalde fagkyndige Dommere, er der fra de faglige Organisationer, hvis Erklæring man gennem Erhvervsministeriet har indhentet — Provinshandelskammeret, Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart og Dansk Sejlskibsrederiforening — lagt stærk Vægt paa, at de fagkyndige Dommeres Medvirken ikke kommer til at afhænge af Landsrettens Bestemmelse, naar Sagen efter Lovens § 9, 8de Stykke virkelig er en Sø- eller Handelssag, d. v. s. naar Fagkundskab til Søforhold eller til Handelsforhold af Retten skønnes at være af Betydning. Justitsministeriet kan tiltræde dette Standpunkt, der synes mest rationelt og svarende til Lovændringens hele Tendens, ligesom det stemmer bedst overens med Reglerne i Lovens § 9, 1ste Stykke om københavnske Sø- og Handelssager, i § 18 om Søsager ved Underretterne udenfor København og i § 20, 4de Stykke om tilsvarende Handelssager.

Med Hensyn til Beskikkelsen af de fagkyndige Meddommere foreslaas det, at den skal foretages af Justitsministeriet efter Forhandling med Erhvervsministeriet, for at sikre, at de faglige Organisationer, hvis